

Deminutiva v GramatiKatu

Diminutives in GramatiKat

ONDŘEJ DROBNÍK

Filozofická fakulta, Západočeská univerzita
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1241-2788>
E-mail: drobnik@ff.zcu.cz

Abstract: The study examines the grammatical profiles of Czech diminutives and their base nouns. It is based on the assumption that diminutives will exhibit a similar distribution of morphological categories (gender-number-case patterns) as their non-diminutive counterparts. The analysis, drawing on data from the SYN2020 corpus and the GramatiKat tool, showed that most pairs display a high degree of similarity, especially when the diminutive is not significantly more frequent than the base form. Differences were found in lexemes that have developed functional specialization (e.g., *vzorek*, *titulek*). The results support the hypothesis of similarity in grammatical behavior but also demonstrate that frequency-dominant diminutives may show features of quasi-diminutives.

Abstrakt: Studie zkoumá gramatické profily českých deminutiv a jejich základových substantiv. Vychází z předpokladu, že deminutiva budou vykazovat obdobné rozložení morfologických kategorií (tzv. rodočíslopád) jako jejich nedeminutivní protějšky. Analýza založená na datech z korpusu SYN2020 a nástroji GramatiKat ukázala, že většina dvojic vykazuje vysokou míru shody, zejména pokud deminutivum není výrazně frekventovanější než základ. Odlišnosti byly zjištěny u lexémů, které se funkčně specializovaly (např. *vzorek*, *titulek*). Výsledky podporují

hypotézu o podobnosti gramatického chování, ale zároveň ukazují, že frekvenčně dominantní deminutiva mohou vykazovat znaky kvazideminutiv.

Keywords: diminutives, GramatiKat, Czech, corpus

Klíčová slova: zdrobněliny, GramatiKat, čeština, korpus

Úvod

Deminutiva patří k výrazným prostředkům české slovtvorby a hrají důležitou roli v lexikálním i pragmatickém systému našeho jazyka. Jejich užívání není motivováno pouze potřebou vyjádřit menší rozměr označovaného objektu, ale i řadou dalších faktorů, které bývají souhrnně označovány jako evaluativní. Český jazyk se vyznačuje značnou produktivitou deminutivní derivace, která je přítomná ve všech slovanských jazycích a v češtině se historicky stabilizovala do několika základních sufixálních typů.

Deminutiva jsou považována za sekundární tvary, které jsou formálně i významově odvozovány od svých základových substantiv. V odborné literatuře se proto obvykle předpokládá, že tyto tvary budou sdílet většinu vlastností se svými nedeminutivními protějšky, včetně gramatického chování a distribučních preferencí. Zatímco jejich sémantická specifika byla již popsána, otázka podobnosti jejich gramatických profilů zůstává otevřená.

Cílem této studie je proto zmapovat, zda se deminutiva z hlediska rozložení morfologických kategorií – tedy tzv. gramatických profilů (viz níže) – skutečně chovají obdobně jako jejich základová substantiva, nebo zda se v některých případech od svého základu odlišují. Tato otázka je relevantní i s ohledem na definici deminutiv co lexémů, které mají být formálně derivované, významově závislé a distribučně nahraditelné. Současně je v literatuře (např. Káňa, 2022) opakovaně upozorňováno na existenci tzv. kvazideminutiv, tedy lexémů, které se postupně emancipovaly a vykazují z tohoto hlediska částečnou autonomii.

Studie vychází z analýzy frekvenčně nejčastějších maskulin inanimát s příponou *-ek* v současné češtině. Porovnává jejich grama-



tické profily a relativní četnosti s profily základových substantiv, a na základě nijak složitých kvantitativních ukazatelů (počet rozdílů v rozložení gramatických kategorií, poměr absolutní frekvence) zkoumá, zda je možné empiricky doložit hypotézu o převážně podobném chování deminutiv a jejich nedeminutivních protějšků.

Východiskem práce je předpoklad, že v případech, kde jsou splněna kritéria nahraditelnosti a sdílených kolokačních partnerů, bude podobnost gramatických profilů vysoká. Odchytky od tohoto předpokladu by pak mohly poukazovat na lexikalizaci či sémantickou specializaci, tedy na proces, v jehož důsledku se z „pravého“ deminutiva stává vzdálenější deminutivní typ, tzv. kvazideminutivum.

Východiska

Deminutiva představují specifickou oblast morfologie, která je předmětem zájmu jak z hlediska formálního, tak sémantického a funkčního. V češtině mají zdvojnásoběnou dlouhou tradici, a vykazují tudíž i bohatou variabilitu, která souvisí s evaluativními a expresivními funkcemi jazyka.

Z hlediska významu jsou deminutiva obvykle zařazována do evaluativní morfologie, tedy souboru prostředků, které hodnotí referent lexému nebo modifikují jeho percepci (Káňa, 2022). Nejčastějším příznakem je indikace menšího rozměru (*dům – domek*), případně zjemnění či citová blízkost k pojmenovávanému objektu, což je jev blízký hypokoristikům (Rusínová a Nekula, 2017). V praxi však ne vždy dochází ke zcela jednoznačnému významu menšího rozměru, a proto někteří autoři upozorňují na sémantickou vágnost (resp. polyfunkčnost) těchto tvarů.

Formálně bývají deminutiva charakterizována jako slovo tvorné deriváty (Káňa, 2022). V současné češtině je tradičně identifikováno pět hlavních deminutivních sufixů: *-ek*, *-ík*, *-ka*, *-ko* a *-átko* (kupř. Rusínová a Nekula, 2017; Štícha, 1978, 2013).

V typologickém kontextu čeština patří k jazykům s produktivní derivací deminutivních tvarů, což je znak společný mnoha slovanským jazykům (Rusínová, 2001). Zajímavým a aktuálním příspěvkem (ne-

jen) k typologickému pohledu na deminutiva je nanosyntaktická interpretace deminutiv, kde je tato variabilita analyzovatelná jako unifikace jednotlivých afixů do jednoho funkčního morfému, který je formálně přítomen ve všech těchto příponách (srov. Drobník, 2023). Tento přístup umožňuje zachytit systémovou jednotu formálních prostředků, i když jejich realizace navenek působí relativně heterogenně.

Pro účely této práce se opíráme jednak o nanosyntaktické pojetí deminutiv, jednak o relativně striktní definici podle Káni (2022, s. 51), který považuje za deminutivum substantivum splňující následujících šest kritérií:

- 1) jde o jednoslovný výraz,
- 2) existuje k němu základové slovo,
- 3) je plně nahraditelné základovým slovem ve všech kontextech,
- 4) jeho četnost je v korpusech obvykle nižší než u základu,
- 5) vedle něj existují další kontrastivní deminutivní tvary,
- 6) sdílí (alespoň částečně) shodné kolokační partnery se základem.

Káňův soubor podmínek je v našem případě plodem snahy zajistit, aby zkoumané tvary byly skutečně srovnatelné se svými základy, a aby analýza nebyla pokřivena případy, kde deminutivum nabylo (zcela) odlišného významu/užití.

Hlavním prostředkem srovnávání deminutiv a jejich základů je nám tzv. gramatický profil, tedy distribuce výskytů slovního tvaru podle morfologických kategorií (rod, číslo, pád – dále souhrnně označovaných jako rodočíslopád). Tento koncept vychází z předpokladu, že každé substantivum má charakteristické preferenční rozložení tvarů v korpusu: například některá slova se častěji vyskytují v plurálu, u jiných dominuje genitiv singuláru atd. Porovnáním těchto distribucí mezi deminutivem a jeho základem lze zjistit, zda mají obdobné (zejm. syntaktické) funkce – viz zejména třetí a šestý bod Káňových podmínek.

Proto, pokud jsou splněna kritéria nahraditelnosti a sdílených kolokačních partnerů (viz body 2, 3 a 6 v definici), lze očekávat, že gramatické profily budou velmi podobné – a tudíž předpokládáme, že pří-

padné odchylky od tohoto vzorce chování budou představovat zajímavý poznatek vzhledem k celému gramatografickému chápání pojmu deminutivum.

Na základě výše uvedených poznatků z literatury proto pro tuto studii formulujeme následující výzkumnou otázku, kterou se dále pokusíme na (nutně omezeném) materiálu ověřit: Chovají se deminutiva z hlediska preferencí gramatických kategorií stejně jako nedeminutiva? Předpokladem je, že gramatické profily (rodočíslopád) deminutiv a jejich nedeminutivních základů by měly být podobné. Zároveň předpokládáme, že budou-li profily vykazovat vzájemné neshody, bude pravděpodobné, že máme co do činění se vzdálenějšími deminutivními typy, tj. s páry, které výše citované Káňovy podmínky nesplňují beze zbytku. Káňa (2022) zde hovoří zejm. o „kvazideminutivech“, což je termín, kterého se budeme držet i zde.

Metodologie

Cílem této studie je zjistit, zda se deminutiva z hlediska preferencí gramatických kategorií chovají obdobně jako jejich nedeminutivní základová substantiva. Pro tento účel byl vytvořen vzorek nejfrekventovanějších deminutiv (maskulin inanimát) v současné češtině, který následně sloužil k podrobné analýze jejich gramatických profilů i relativních frekvencí.

Základním zdrojem dat byl synchronní reprezentativní korpus současně psané češtiny SYN2020, spravovaný Ústavem Českého národního korpusu. Tento korpus obsahuje přes 4 miliardy slov a pokrývá různé textové typy (publicistika, beletrie, odborné texty aj.), což umožňuje získat reprezentativní údaje o frekvenci lexikálních jednotek v současném jazyce (viz např. wiki.korpus.cz).

Vyhledávání deminutiv probíhalo prostřednictvím dotazu [lemma="*.ek" & tag="N.I.*"]. Tento dotaz hledá všechna neživotná mužská substantiva se zakončením *-ek*. Z výsledků byla ručně vybrána pouze ta lemmata, která splňovala následující kritéria:

1. šlo o primární deminutiva; zde se opíráme zejm. o nanosyntaktickou interpretaci tohoto termínu (srov. Drobník, 2023),
2. deminutivum mělo v současné češtině existující nedeminutivní základ, aby bylo možné provést srovnání (např. dvojice *stůl* – *stolek* je z tohoto hlediska validní, zatímco kupříkladu tzv. etymologické deminutivum *ježek* nedeminutivní základ v současné češtině nemá),
3. nekladly se žádné další sémantické podmínky ani se nerozlišovalo mezi tzv. „pravými“ a „nepravými“ deminutivy (viz jejich detailní vymezení v Káňa, 2022).

Pro účely porovnávání frekvencí byly vždy použity absolutní frekvence lemmat, nikoli jednotlivých tvarů. Například celková frekvence lemmatu *kus* zahrnovala všechny jeho tvary, tj. byla jednoduše vyhledána pomocí dotazu [lemma="kus"].

Pro analýzu gramatických kategorií byl využit nástroj GramatiKat (viz např. Kovářková, 2021; Kovářková et al., 2023), což je aplikace vyvíjená rovněž Ústavem Českého národního korpusu k popisu distribuce gramatických kategorií. Tento nástroj umožňuje zjistit, jak se konkrétní slovo z hlediska morfologických rysů (v našem případě je relevantní tzv. rodočíslopád) chová ve srovnání s „průměrným“ českým substantivem.

V rámci této studie byl vždy analyzován zvlášť gramatický profil deminutiva a zvlášť profil jeho nedeminutivního základu. GramatiKat totiž neporovnává dvojice slov přímo mezi sebou, ale vždy každé slovo samostatně vůči referenční distribuci.

Výsledkem analýzy byly vizualizace pomocí boxplotů (krabicových diagramů), které graficky znázorňují rozdělení hodnot. Boxplot vyznačuje medián, dolní a horní kvartil (25. a 75. percentil), a případné odlehle hodnoty (tzv. outliers).

Za shodu v gramatickém chování byla považována situace, kdy hodnoty konkrétního rysu deminutiva a jeho nedeminutivního základu ležely ve stejném kvartilu příslušného rozdělení.

Součástí analýzy bylo také porovnání absolutních frekvencí deminutiv a jejich základů v SYN2020. Tento poměr byl vždy vyjádřen procentuálně vzhledem k četnosti základového slova. Například:

- *hák* – *háček*: deminutivum *háček* vykazuje 211 % četnosti základu, tj. je přibližně 2,1krát častější než *hák*,
- *dům* – *doměk*: četnost *domku* odpovídá 6 % výskytů lemmatu *dům*.

Tato srovnání umožňují sledovat, zda se frekvenční preference deminutiv a jejich základů v jazyce zásadně liší. Nicméně je důležité upozornit, že tento údaj je pouze orientační, neboť podléhá vícerozměrnému zkreslení. Jako hlavní zkreslení frekvenční distribuce se ukázaly různé vazby a ustálená spojení. Tak například slovo *hák* (viz číselné údaje výše) se v korpusu vyskytuje pouze v doslovném významu, zatímco jeho deminutivní protějšek jak ve významu „malý hák“, tak v kolokaci *něco má háček*, což je vůbec nejčastější výskyt tohoto slova. Jakkoli by bylo zajímavé se kolokacemi hlouběji zabývat, zde se omezujeme pouze na výše vytyčený cíl. Níže na podobná (a další) frekvenční „zkreslení“ budeme sice průběžně poukazovat, ovšem bez nároku na podání vyčerpávajícího obrazu.

Výsledky

Analýza gramatických profilů a relativní četnosti deminutiv a jejich nedeminutivních základů ukázala, že většina sledovaných dvojic vykazuje vysokou míru podobnosti, nicméně v několika případech byly zaznamenány i výraznější rozdíly. Souhrnný přehled výsledků je znázorněn v tabulce č. 1, která dvojice rozděluje podle dvou parametrů: jednak podle počtu odlišností v gramatických profilech (vertikálně), jednak podle relativní četnosti deminutivního lemmatu vůči četnosti základu (horizontálně). Například slovo *kroužek* se nachází v buňce č. 4, protože se mezi sebou gramatické profily vygenerované GramatiKatem liší ve třech případech (S6, P6, P4 – písmena označují číslo, čísla pád) a jelikož absolutní frekvence deminutiva *kroužek* dosahuje méně než 50 % počtu výskytů základu *kruh* (jedná se o 38 %).

Z tabulky je patrné, že největší skupinu představují dvojice, u nichž byly identifikovány maximálně 0–1 rozdíly v rozložení morfologických kategorií a jejichž četnost deminutivního tvaru nedosahuje ani poloviny četnosti základového slova (buňka č. 1). Sem patří

například *doměk*, *dvorek*, *míček*, *můstek*, *ostrůvek* nebo *stromek*. Tyto případy lze chápat jako příklad deminutiv s plnou nahraditelností a minimálními distribučními odchylkami, což dobře odpovídá kritériím Káňovy definice i předpokladu, že gramatické profily obou tvarů budou obdobné.

Tab. 1. Klasifikace zkoumaných deminutiv (buňka 1. a 2. je „oblast deminutiv“; tučně jsou vyznačeny lexémy, které Káňa (2022) považuje z výše uvedených důvodů za kvazideminitiva)

Odlišnosti / Rozdíly	2	3–100	101
0–1	BUŇKA č. 1: doměk dvorek lístek míček můstek obrázek ostrůvek proužek sloupek štítek stolek stromek	BUŇKA č. 2: oříšek stánek	BUŇKA č. 3: balíček dárek kousek žebříček
2–3	BUŇKA č. 4: kroužek	BUŇKA č. 5: koutek prašek zvonek	BUŇKA č. 6: háček žebříček
4–6	BUŇKA č. 7: pásek titulek večírek vrcholek	BUŇKA č. 8: kočárek vzorek	BUŇKA č. 9:

V některých dvojicích, které spadají do buněk č. 2 a č. 3, se ukazuje, že četnost deminutiva je srovnatelná nebo vyšší než četnost základu. Například *háček* v porovnání se slovem *hák* vykazuje více než dvojnásobnou četnost, což lze vysvětlit vysokou frekvencí ustáleného

spojení *má to háček*. Stejně tak *žebříček* je užíván častěji než základové *žebřík*, což může souviset s jeho terminologickým a metaforickým významem (*žebříček popularity* apod.). Tyto případy jsou zajímavé tím, že navzdory relativně vysoké četnosti deminutiva (101 %) se gramatický profil v některých případech neliší zásadně, což svědčí o tom, že frekvenční dominance nutně neimplikuje výrazně odlišné morfologické chování.

Naopak v dalších dvojicích s vyšším počtem rozdílů v gramatickém profilu je patrné, že se deminutivum začíná funkčně vymezovat vůči základovému tvaru. V tabulce to odpovídá zejména buňkám č. 7 a č. 8, kde se nachází lexémy jako *pásek*, *titulek*, *večírek*, *kočárek* nebo *vzorek*. U těchto tvarů lze předpokládat částečnou sémantickou specializaci a ustálené kontexty (např. korpus jasně ukazuje, že frekvenční převaha deminutiva i je jednoznačně dána existencí významu „filmové titulky“), které způsobují odchylky od očekávaného profilu a od Káňovy čtvrté podmínky, tj., že základ bude častější než deminutivum. Typickým příkladem je *vzorek*, kde je dominantní plurál v odborných spojeních (např. kolokace *odebrat vzorky*, *analýza vzorků*), zatímco *vzor* se častěji vyskytuje v singuláru v kontextech obecného či metaforického významu (*být vzorem*).

V některých případech byly odlišnosti gramatických profilů spojeny i s výskytem ustálených, nebo dokonce frazeologických vazeb. Například u lexému *obrázek* tvoří více než 70 % dokladů vazba *na obrázku*, což vedlo k výrazné preferenci lokativu (S6), zatímco základové *obraz* vykazuje rozložení pádů rovnoměrnější (zde jen připomínáme, že veškeré podobné výroky jsou platné vzhledem ke „zprůměrovanému“ českému substantivu – viz metodologii). Podobný efekt byl pozorován i u deminutiva *prášek*, kde se nemalá část dokladů týkala příjmení (*Prášek*), což vedlo ke kontaminaci údajů a většímu rozptylu pádových tvarů.

Celkově výsledky potvrzují, že u naprosté většiny analyzovaných dvojic je rozložení gramatických kategorií obdobné a deminutiva se od svých základů zcela zásadně neliší. Tento vzorec chování se týká zejména dvojic zařazených do buňky č. 1 a 2, kde je počet rozdílů mi-

nimální a relativní četnost deminutiva nízká – a proto jsme tyto dvě buňky označili jako „oblast deminutiv“. Jinými slovy, vykazuje-li pár základ–deminutivum takové vlastnosti, že se do jedné z těchto buněk zařadí, je pravděpodobné, že půjde o „pravá“ deminutiva, nikoli o kvazideminutiva.

Naopak případy zařazené do buněk č. 7 a č. 8 vykazují jak vyšší počet rozdílů v profilech, tak relativně vysokou četnost deminutiva, což odpovídá charakteru tzv. kvazideminutiv, jak je vymezuje Káňa (2022). Lexémy Káňou označená jako kvazideminutiva jsme navíc v tabulce vyznačili barevně – a výsledek ukazuje, že i kvazideminutivní povahu lexémů by bylo nejspíš možné celkem spolehlivě predikovat pomocí našich dvou (kvantitativních) kritérií. Tento závěr však předkládáme k další diskusi a ověření, protože se vztahuje tolik k našemu omezenému vzorku dat.

Lze tedy shrnout, že hypotéza o obecné podobnosti gramatických profilů deminutiv a jejich základů byla ve většině případů potvrzena, přičemž odlišnosti se soustřeďují do omezené skupiny tvarů, u nichž lze předpokládat ustálené užití a/nebo sémantickou diferenciaci. Tabulka č. 1 přehledně ukazuje, že tyto případy nejsou v souboru dominantní.

Diskuse a závěr

Výsledky prezentované v této studii potvrzují, že gramatické chování deminutiv a jejich nedeminutivních základů je v převážné většině případů velmi podobné. Tento závěr podporuje výchozí hypotézu, že za splnění kritérií náhraditelnosti a sdílených kolokačních partnerů budou gramatické profily obou tvarů vykazovat vysokou míru shody. Tento předpoklad se opírá zejména o body (2), (3) a (6) Káňovy definice, tedy o existenci základového slova, jeho (plnou) zaměnitelnost a částečně totožné kolokační okolí.

Nejpočetnější skupinu tvořily dvojice, u nichž byl počet rozdílů v gramatickém profilu minimální (žádný nebo jeden rozdíl) a deminutivum nedosahovalo ani poloviny četnosti základu (viz buňka č. 1 v tabulce 1). Tyto případy lze považovat za modelová deminutiva,

kteřá si zachovávají funkční i distribuční podobnost se základovým substantivem a jejichž nižší frekvence odpovídá očekávání, že jde o prostředek primárně evaluativní.

Naopak tam, kde byl počet rozdílů vyšší, šlo většinou o dvojice s částečnou sémantickou specializací. Tyto případy byly koncentrovány v buňkách č. 5, 6, 7 a 8, tedy v kombinaci vyššího počtu odlišností a relativně vysoké frekvence deminutiva. Typickým příkladem je *vzorek*, jehož dominantní výskyt v plurálu (kupř. *odběr vzorků*) odlišuje gramatický profil od základového *vzor*, nebo *titulek*, který se etabloval jako samostatný termín v mediálním diskurzu. Výrazná četnost deminutiva u dvojice *háček* je zase spojena s ustáleným idiomatickým spojením (*má to háček*), které výrazně ovlivňuje rozložení pádů i celkovou frekvenci.

Tyto poznatky ukazují dávno známý fakt, že i deminutivum může v průběhu lexikalizace získat vlastní sémantické, a tudíž i distribuční charakteristiky, čímž se postupně vzdaluje od možnosti nahraditelnosti. Z hlediska kategorizace je jistě namístě hovořit o kvazideminutivech, tedy o případech, které sice zachovávají formální vztah k základu, ale jejichž vlastnosti vykazují odchylky od základu.

Je rovněž zajímavé, že četnost deminutiva sama o sobě není spolehlivým prediktorem rozdílného gramatického profilu. U některých dvojic (např. *žebříček*) četnost deminutiva převyšuje základ, aniž by bylo zaznamenáno větší množství rozdílů v (rodo)číslopadové distribuci. To naznačuje, že míra frekvenční dominance deminutiva a míra jeho funkční diferenciacce nejsou v přímé závislosti, ale spíše závisí na jeho kolokacích.

Zároveň je třeba zdůraznit, že výsledky jsou, resp. mohou být do značné míry ovlivněny metodologickým rozhodnutím pracovat s frekvencí jednotlivých tvarů, nikoli celého lemmatu, a že některé rozdíly v profilu mohou být důsledkem kolokační specializace nebo chyb anotace; příklady obého viz výše. Přesto, domníváme se, tyto faktory neumenšují validitu představených pozorování.

Ze širšího pohledu (evaluativní) morfologie je tedy možné závěrem formulovat několik shrnujících bodů:

1. Většina deminutiv se gramaticky chová podobně jako jejich základová substantiva, což odpovídá vysoké míře nahraditelnosti.
2. Odlišnosti v gramatických profilech se kumulují zejména tam, kde deminutivum funguje jako svébytný lexém nebo v rámci ustálenější kolokace.
3. Relativní četnost deminutiva vůči základu je významným, ale nikoli jediným ukazatelem jeho distribuční autonomie.

Výsledky této studie se tak snaží přispět k lepšímu pochopení vztahu mezi formální derivací a funkční distribucí deminutiv v současné češtině a zároveň ukázat, že gramatický profil může představovat vhodný nástroj pro popis rozdílů v morfologicko-syntaktickém chování příbuzných lexémů. Do budoucna by bylo možné tento přístup rozšířit o další deminutivní sufixy (a zejm. ženská a střední deminutiva), testovat je na větším vzorku dat, a tím ověřit mj. jeho predikční schopnost.

Literatura

- DROBNÍK, O. (2023). *Unification of the Diminutive Suffix in Czech*. Linguistics Prague 2023, Praha.
- KÁŇA, T. (2022). *Česká deminutiva: Korpusová studie* (Vydání první). Brno: Masarykova univerzita.
- KOVÁŘÍKOVÁ, D. (2021). Sharing Data Through Specialized Corpus-Based Tools: The Case of GramatiKat. *Journal of Linguistics/Jazykovedný Casopis*, 72(2), 531–544. Stažené z <https://doi.org/10.2478/jazcas-2021-0049>.
- KOVÁŘÍKOVÁ, D., BENEŠ, M., SMEJKALOVÁ, K., & KOVÁŘÍK, O. (2023). The structuralist tradition meets empirical data: Corpus data enhancing the Czech Internet Language Reference Book. *Word Structure*, 16(2–3), 233–257. Stažené z <https://doi.org/10.3366/word.2023.0230>.
- RUSÍNOVÁ, Z. (2001). Deminutiva jako jazykové univerzálie. *SPFFBU*, 49, 137–145.
- RUSÍNOVÁ, Z. a Nekula, M. (2017). DEMINUTIVUM. In *Nový encyklopedický slovník češtiny*. Stažené z <https://www.czechency.org/slovník/DEMINUTIVUM>
- ŠTÍCHA, F. (1978). Substantiva deminutivní formy s lexikalizovaným významem. *Naše řeč*, 61(3), 113–127.
- ŠTÍCHA, F. (2013). *Akademická gramatika spisovné češtiny* (vyd. 1). Academia.